

Opinia prawna

na temat legalności i skuteczności wezwania (prośby) do udzielenia informacji o wystawionych w oparciu o art. 22 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu pracowników niepełnosprawnych informacjach o kwocie obniżenia obowiązkowej wpłaty na PFRON w okresie od stycznia 2009r. do października 2013r.

Stan faktyczny

Pracodawca zatrudniający pracowników niepełnosprawnych otrzymał pismo, w którym z powołaniem się na rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie trybu i sposobu przeprowadzania kontroli przez organy upoważnione do kontroli na podstawie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z dnia 9 stycznia 2013r., poz. 29), Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych zwrócił się z prośbą o udzielenie informacji „czy jako podmiot uprawniony w świetle przepisów art. 22 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu pracowników niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721, z późn. zm.) wystawiliście Państwo Informacje o kwocie obniżenia obowiązkowej wpłaty na Fundusz w okresie od 01.2009 r. do 10.2013 r. uprawnionym podmiotom.

Powyższą informację prosimy przygotować wg poniższego:

- 1) za lata 2009 r. – 2011 r. – prosimy o udzielenie odpowiedzi czy we wskazanym okresie wystawialiście Państwo Informacje;*
- 2) za okres od 01.2012 r. do 10.2013 r. – prosimy o podanie danych zgodnie z poniższym wzorem:”*

Analiza prawna

1)

Analiza treści przedmiotowego pisma dostarcza szeregu wątpliwości, w tym co do jego prawnego charakteru. Co prawda, w piśmie tym wskazano, iż: „*Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych zwraca się z prośbą (podkreślenie moje) o udzielenie informacji*”, co mogłoby sugerować, iż przedmiotowe pismo nie zawiera wcale wezwania, a jedynie prośbę. Taka konkluzja oznaczałaby w konsekwencji, iż prośba ta nie ma prawnej podstawy ani mocy wiążącej, skutkującej powstaniem obowiązku adresata tej prośby do jej wypełnienia. Przyjęcie takiej kwalifikacji czyniłoby zatem bezzasadnym dalszą analizę legalności i skuteczności przedmiotowego pisma, gdyż spełnienie zawartej w nim prośby uzależnione byłoby jedynie od dobrej woli i uprzejmości adresata, po stronie którego nie powstałby żaden obowiązek prawny obwarowany jakimkolwiek terminem, czy rygorem.

Istnieje jednak szereg elementów, które pozwalają założyć, iż przedmiotowe pismo stanowić ma jednak wezwanie, a chociażby sprawiać wrażenie takiego uprawnionego wezwania.

Wskazuje na to, przede wszystkim, próba przywołania podstawy prawnej „prośby”. Niezależnie bowiem od krytycznej oceny prawidłowości i precyzyjności przywołanej podstawy prawnej, o czym szerzej w dalszej części opinii, niewątpliwie taka próba została podjęta, co jest elementem charakterystycznym dla wezwań a nie prośb.

Odwołanie się do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie trybu i sposobu przeprowadzania kontroli przez organy upoważnione do kontroli na podstawie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych sugeruje, iż przedmiotowe pismo zostało skierowane w ramach lub w związku z prowadzeniem jakiegoś postępowania kontrolnego. Sposobem działania kontrolujących są zazwyczaj wezwania, nawet jeśli z przyczyn stylistycznych i grzecznościowych są określane jako prośby.

Ponadto w analizowanym piśmie określono termin do przekazania wnioskowanych informacji i zestawień, co również bardziej odpowiada wezwaniu niż prośbie.

Z powyższych powodów, dla potrzeb niniejszej opinii przyjmuje się założenie, iż faktycznym zamiarem Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych było jednak skierowanie wezwania do terminowego przedłożenia wskazanych w nim informacji. W innym bowiem wypadku, a więc przy przyjęciu kwalifikacji ww. pisma jedynie jako prośby, bezspornym jest wniosek, iż adresat takiej prośby nie jest nią związany ani zobowiązany do jej spełnienia, zaś z tytułu jej niewykonania nie może grozić mu jakakolwiek sankcja lub dolegliwość.

2)

Na wstępie analizy co do legalności i skuteczności przedmiotowego wezwania podkreślić należy, że podstawową regułą działania organów administracji publicznej, pod kątem której oceniać należy każdy przejaw aktywności administracji publicznej, jest zasada praworządności.

Zasada ta nie tylko została uczyniona zasadą ogólną postępowania administracyjnego, ale przybrała rangę normy konstytucyjnej. Zgodnie z art. 7 Konstytucji RP, organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Oznacza to, iż: *„W państwie demokratycznym, w którym rządzi prawo, organy władzy publicznej mogą powstać tylko na podstawie prawa, a normy prawne muszą określać ich kompetencje, zadania i tryb postępowania, wyznaczając tym samym granice ich aktywności. Organy te mogą działać tylko w tych granicach. O ile jednostka ma swobodę działania zgodnie z zasadą, że co nie jest wyraźnie zabronione przez prawo, jest dozwolone, to organy władzy publicznej mogą działać tylko tam i o tyle, o ile prawo je do tego upoważnia, przy czym obywatel może zawsze domagać się podania podstawy prawnej, na jakiej organ podjął konkretną działalność (podkreślenie moje). Jest to zgodne z wymogami wynikającymi z zasady demokratycznego państwa prawnego”* (Tak W. Szydło, Komentarz do art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, System Informacji Prawnej Lex Prestige).

Zasada praworządności została także wprowadzona do katalogu ogólnych zasad postępowania administracyjnego, znajdując potwierdzenie zarówno w art. 6 kodeksu postępowania administracyjnego, zgodnie z którym organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa, jak również w art. 7, który stanowi, iż w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności. Z faktu, iż zasada praworządności została umieszczona jako pierwsza w katalogu ogólnych zasad postępowania

administracyjnego wywodzi się, iż jest podstawową z tych zasad, określając ją niekiedy jako tzw. pierwotną zasadę idei stosowania prawa.

Powyższe oznacza, że każde działanie organów administracji publicznej, szczególnie nakładające na obywateli jakiegokolwiek obowiązki i zadania, musi mieć oparcie w przepisie prawa. W konsekwencji, brak stosownej podstawy prawnej świadczy o nielegalności konkretnego działania administracji publicznej.

Powyższa zasada znajduje w pełni zastosowanie do działań Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, który jako państwowy fundusz celowy, realizuje zadania z zakresu administracji publicznej.

3)

Ocenę istnienia podstawy prawnej do określonego działania organu administracji publicznej rozpocząć należy w pierwszej kolejności od analizy podstawy prawnej wskazanej przez sam organ administracji.

W analizowanym przypadku, jako podstawę prawną wskazano rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie trybu i sposobu przeprowadzania kontroli przez organy upoważnione do kontroli na podstawie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U z dnia 9 stycznia 2013 r. poz. 29), zwane dalej rozporządzeniem. Co jednak istotne, nie przywołano konkretnego przepisu (czy przepisów) tego rozporządzenia, z którego można byłoby wyprowadzić normę prawną upoważniającą z jednej strony PFRON do wystosowania przedmiotowego wezwania, zaś z drugiej strony zobowiązującą adresata do wykonania tego wezwania.

Taki sposób wskazania podstawy prawnej oznaczać może teoretycznie dwie sytuacje:

a) konkretna i precyzyjna podstawa prawna nie została wskazana, gdyż w rzeczywistości jej nie ma;

b) konkretna i precyzyjna podstawa prawna nie została jedynie prawidłowo przywołana, ale istnieje w systemie prawnym.

Ad a)

W takim przypadku nie ulega wątpliwości, iż bezpodstawne wezwanie nie może skutecznie nałożyć na jego adresata żadnego obowiązku, a w konsekwencji niewykonanie takiego obowiązku nie może powodować żadnej sankcji, czy odpowiedzialności.

Szczegółowa analiza kwestii istnienia ewentualnej podstawy wezwania wśród przepisów rozporządzeniu zostanie przeprowadzona w pkt. 4.

Ad b)

W sytuacji, gdy wskazanie podstawy prawnej jest jedynie błędne lub nieprecyzyjne, ale stosowna podstawa prawna znajduje się jednak w przepisach prawa, wada wezwania ma charakter naruszenia proceduralnego, które można naprawić. Niezależnie jednak od tego, uznać należy, że do czasu ewentualnej konwalidacji przez organ administracji błędnego lub nieprecyzyjnego sposobu przywołania podstawy prawnej, adresat tak wadliwie uzasadnionego wezwania także nie może ponieść żadnej odpowiedzialności za jego niewykonanie. Nie można bowiem oczekiwać od obywateli, iż będą samodzielnie poszukiwać lub domyślać się podstawy prawnej działań organów administracji publicznej dotyczących ich praw i obowiązków albo interpretować rzeczywiste cele tych działań.

W analizowanej sprawie należy uznać, iż niezależnie od tego, czy w przywołanym w wezwaniu rozporządzeniu znajdują się ewentualnie przepisy mogące być jego podstawą prawną, to taki poziom ogólności w przywołaniu podstawy prawnej można ocenić jako równoznaczny z brakiem wskazania takiej podstawy, która powinna wszak być precyzyjna i konkretna na tyle, aby mogła podlegać samodzielnej weryfikacji i ocenie przez adresata wezwania.

Reasumując tę część rozważań, należy wskazać, że niezależnie od tego, czy nieprawidłowości we wskazaniu podstawy prawnej mają charakter zasadniczy, to znaczy, że w ogóle nie istnieje taka podstawa, czy też polegają na błędnym lub nieprecyzyjnym jej wskazaniu, to takiego wezwania nie można uznać za prawidłowe i skuteczne, a zatem po stronie adresata takiego wezwania nie może powstać obowiązek jego wypełnienia.

4)

Analizę kwestii istnienia ewentualnej podstawy przedmiotowego wezwania rozpocząć należy oczywiście od przepisów rozporządzenia, które zostało przywołane jako cały akt prawny. Rozporządzenie to określa tryb i sposób przeprowadzania kontroli przez organy upoważnione do kontroli na podstawie określonych przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, w tym m. in. na podstawie art. 22a ustawy o rehabilitacji. Powyższe oznacza, że rozporządzenie to, oraz jego poszczególne przepisy, znajdują zastosowanie jedynie w związku z prowadzeniem postępowania kontrolnego.

Co prawda, zgodnie z § 11 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia, czynności kontrolne polegają m. in. na żądaniu udzielenia zeznań i wyjaśnień w wyznaczonym terminie oraz na przyjmowaniu zeznań i wyjaśnień, co odpowiadać mogłoby ewentualnie zakresowi przedmiotowego wezwania do przedłożenia określonych informacji, choć przekazanie informacji nie jest tożsame z udzieleniem wyjaśnień, to jednak powyższe uprawnienie przysługuje jedynie w ramach i w trakcie postępowania kontrolnego.

Odpowiedzieć należy zatem, czy w analizowanym stanie faktycznym można uznać, iż wobec adresata wezwania toczy się postępowanie kontrolne. Odpowiedź na to pytanie jest zdecydowanie negatywna z następujących powodów

Po pierwsze, jak stanowi § 7 rozporządzenia, na co najmniej 7 dni przed rozpoczęciem kontroli, o której mowa w § 2 pkt 1, 2 i 5, organ upoważniony do kontroli zawiadamia na piśmie lub w formie dokumentu elektronicznego kierownika podmiotu kontrolowanego o miejscu, zakresie i terminie kontroli. Choć obowiązek uprzedzenia o planowanej kontroli nie jest bezwzględny, to jednak nie sposób uznać, aby dopuszczalne wyjątki zachodziły w analizowanym przypadku.

Zgodnie bowiem z § 2 rozporządzenia, kontrola może być przeprowadzana jako:

- 1) kompleksowa - obejmująca całokształt działań podmiotu kontrolowanego w zakresie realizacji zadań określonych w ustawie;
- 2) problemowa - obejmująca sprawdzenie realizacji wybranego zadania lub grupy zadań realizowanych przez podmiot kontrolowany;
- 3) sprawdzająca - której celem jest stwierdzenie wykonania zaleceń pokontrolnych;

- 4) doraźna - której celem jest zbadanie prawidłowości działania podmiotu kontrolowanego w zakresie określonego zagadnienia wynikającego ze skargi, wniosku lub informacji pochodzących ze środków komunikacji społecznej;
- 5) okresowa - której celem jest zbadanie spełniania przez zakłady pracy chronionej i zakłady aktywności zawodowej warunków i obowiązków, o których mowa w art. 28 i art. 29 ustawy.

Jedynie zatem uznanie, że kontrola w zakresie wystawiania informacji o kwocie obniżenia obowiązkowej wpłaty na PFRON stanowi kontrolę sprawdzającą lub doraźną uzasadniałoby odstąpienie od zawiadomienia o zamiarze jej przeprowadzenia, co wymaga jednak istnienia uprzednio wydanych zaleceń pokontrolnych albo skargi, wniosku lub informacji pochodzącej ze środków komunikacji społecznej o określonych nieprawidłowościach w działaniu kontrolowanego.

Uzasadniony zatem jest wniosek, iż w niniejszym przypadku wszczęcie postępowania kontrolnego powinna poprzedzać informacja o zamiarze jego wszczęcia, co jednak nie miało miejsca.

Po drugie, w przypadku każdego rodzaju kontroli § 8 rozporządzenia stanowi, iż przed przystąpieniem do kontroli kontrolujący okazują kierownikowi podmiotu kontrolowanego dokumenty potwierdzające tożsamość kontrolujących oraz upoważnienie, które zgodnie z § 3 ust. 2 rozporządzenia powinno zawierać:

- 1) oznaczenie organu upoważnionego do kontroli;
- 2) datę wydania upoważnienia;
- 3) numer upoważnienia;
- 4) imiona i nazwiska oraz numery dokumentów potwierdzających tożsamość kontrolujących;
- 5) imię i nazwisko kierownika zespołu, o którym mowa w § 5 ust. 1;
- 6) powołanie podstawy prawnej kontroli;
- 7) nazwę i adres podmiotu kontrolowanego;
- 8) zakres kontroli;
- 9) miejsce i termin przeprowadzenia kontroli;
- 10) w przypadku uzasadnionym zakresem kontroli - wskazanie jednostek organizacyjnych podmiotu kontrolowanego objętych kontrolą.

W niniejszej sprawie adresatowi wezwania takiego upoważnienia nikt nie okazał.

Po trzecie, poza wyjątkami, które nie mają zastosowania w niniejszej sprawie, zgodnie z § 5 ust. 1 rozporządzenia, kontrola nie jest przeprowadzana jednoosobowo, ale przez zespół składający się z co najmniej dwóch kontrolujących. W związku z powyższym należy wskazać, iż analizowane wezwanie zostało podpisane przez jedną osobę – Pełnomocnika Prezesa PFRON i brak jest jakichkolwiek przesłanek do przyjęcia, iż w sprawie tej działa jakikolwiek zespół kontrolujących.

Wszystkie powyższe przesłanki zaprzeczają jakoby w niniejszej sprawie trwało prawidłowo i skutecznie zainicjowane postępowanie kontrolne, zaś przedmiotowe wezwanie zostało wystosowane w ramach tej kontroli. W konsekwencji nie sposób przyjąć, aby jakikolwiek przepis przywołanego w wezwaniu rozporządzenia mógł być rzeczywistą jego podstawą prawną.

Podstawy takiej nie może także stanowić sam art. 22a ustawy o rehabilitacji, który stanowi, iż Prezes Zarządu Funduszu może przeprowadzać kontrolę u sprzedającego lub nabywcy w zakresie prawidłowości realizacji przepisu art. 22. Choć bowiem Prezes PFRON ma prawo kontrolować zarówno sprzedawcę, jak również nabywcę, to jak wynika z art. 34 ust. 9 ustawy o rehabilitacji, może się to odbywać jedynie w ramach postępowania kontrolnego, którego zasady i przebieg określają szczegółowo przepisy analizowanego powyżej rozporządzenia, a nie poza jakąkolwiek procedurą.

5)

Oddzielnych uwag wymaga ocena okresu, którego dotyczy analizowane wezwanie, wyznaczając czasowy zakres wymaganych informacji na okres od stycznia 2009r. do października 2013r. Należy bowiem zwrócić uwagę, iż rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie trybu i sposobu przeprowadzania kontroli przez organy upoważnione do kontroli na podstawie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z dnia 9 stycznia 2013r., poz. 29) weszło w życie dopiero w dniu 24 stycznia 2013r. Uprzednio obowiązujące zaś rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 14 marca 2008 r. (Dz. U. Nr. 53, poz. 323) w ogóle nie obejmowało swym zakresem kontroli prawidłowości realizacji przepisu art. 22 ustawy o rehabilitacji.

Z kolei art. 22a ustawy o rehabilitacji wszedł w życie z dniem 15 września 2012r. na mocy ustawy z dnia 28 czerwca 2012 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012r., poz. 986). Jak wynika z uzasadnienia projektu ww. ustawy, przedmiotowa zmiana miała dopiero wprowadzić możliwość takiej szczegółowej kontroli. W uzasadnieniu jednoznacznie bowiem wskazano, iż projekt ten i objęte nim zmiany miały na celu m. in.: *„rozszerzenie kompetencji Prezesa Zarządu Funduszu w zakresie przeprowadzania kontroli u sprzedającego lub nabywcy odnośnie prawidłowości realizacji przepisu art. 22 ustawy o rehabilitacji (art. 1 pkt 6, który wprowadza nowy art. 22a do ustawy o rehabilitacji)”*.

W związku z powyższym, co najmniej za niezwykle wątpliwą uznać należy dopuszczalność kontrolowania informacji o kwocie obniżenia obowiązkowych wpłat na Fundusz, wystawionych przez sprzedawców od stycznia 2009r., kiedy to analizowane powyżej przepisy jeszcze w ogóle nie obowiązywały.

6)

Oprócz powyższych zastrzeżeń co do czasowego zakresu informacji objętych przedmiotowym wezwaniem, istotne wątpliwości rodzi także zakres przedmiotowy oczekiwanych informacji, a szczególnie pożądaný przez wzywającego sposób ich prezentacji.

Autor wezwania w stosunku do informacji za okres od 01.2012 r. do 10.2013 r. wymaga bowiem, aby żądana informacja została przekazana w formie tabelarycznego zestawienia (i to w formacie excel), zawierającego następujące elementy: liczba porządkowa, rok, miesiąc, kwota ogółem wynikająca z wystawionych w danym miesiącu Informacji, z tytułu - usługa własna (wskazać rodzaj usługi), z tytułu – produkcja własna (wskazać rodzaj produkcji).

Wobec tego, należy wskazać, iż nawet jeśli adresat wezwania miałby teoretycznie obowiązek przekazania danych o wystawionych informacjach o kwocie obniżenia obowiązkowych wpłat na Fundusz, to w zakres tego obowiązku nie mogłaby wchodzić powinność zachowania określonego sztywno sposobu prezentacji i zestawienia wymaganych informacji.

Zgodzić należy się bowiem z poglądami, które choć wyrażone na gruncie wezwań dokonywanych na podstawie art. 155 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacji

podatkowa (Dz. U. z 2012r. poz. 749) mają uniwersalny charakter. Jak bowiem słusznie wskazuje P. Pietrasz: *„Pomimo iż katalog tych czynności jest w zasadzie otwarty, nie oznacza to, że organ podatkowy posiada niczym nieograniczone uprawnienia dotyczące zakresu żądanego zachowania się przez osobę wzywaną (...) Ponadto częstą praktyką organów podatkowych jest wzywanie stron na podstawie art. 155 § 1 w związku z art. 122 o.p. do przedstawienia (sporządzenia) określonych zestawień, kalkulacji na potrzeby postępowania podatkowego (kontroli podatkowej), także wówczas, gdy wzywany podmiot nie jest zobowiązany na podstawie przepisów prawa do tworzenia takich zestawień lub kalkulacji i nigdy wcześniej tego nie czynił. W takim przypadku organ podatkowy przerzuca de facto na stronę postępowania ciężar prowadzenia postępowania wyjaśniającego, gdyż to rzeczą organu podatkowego, a nie strony jest analiza dokumentacji księgowej i wyprowadzanie z zawartych w niej zapisach określonych wniosków na podstawie sporządzonych w toku postępowania zestawień czy też kalkulacji. Wskazane działania organów podatkowych stanowią naruszenie art. 155 § 1 o.p. Strona postępowania podatkowego nie może być na podstawie komentowanego przepisu obciążona obowiązkiem tworzenia na potrzeby postępowania podatkowego (kontroli podatkowej) dodatkowej dokumentacji, w szczególności zestawień czy też kalkulacji”* (Tak P. Pietrasz, Komentarz do art. 155 ustawy – Ordynacja podatkowa, System Informacji Prawnej Lex Prestige).

Mając powyższe na uwadze, należy uznać, iż analizowane wezwanie jest także wadliwe i nieskuteczne w zakresie bezpodstawnych i nadmiernych wymagań organu administracji odnośnie sposobu i formy prezentacji wymaganych informacji.

7)

Jedynie już na marginesie niniejszych rozważań należy wskazać na brak konsekwencji w określeniu autora analizowanego wezwania. Nagłówek pisma oraz sposób podpisu sugerować bowiem mogą, iż podmiotem wzywającym jest Prezes Zarządu Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, za którego działa pełnomocnik, którego zakres umocowanie jest wszak nieznany, podczas gdy treść wezwania jednoznacznie wskazuje, iż wzywającym jest jednak Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. Powyższe rozróżnienie jest niezwykle doniosłe prawnie bowiem Prezes Funduszu może działać w dwojakim charakterze. Po pierwsze, jako organ statutowy Funduszu, będącego w określonej sprawie organem administracji publicznej. Po drugie, jako

samodzielny, odrębny od PFRON, organ administracji publicznej, do którego wyłącznej kompetencji zastrzeżono określony katalog spraw. O ile w drugim przypadku pisma procesowe mogą być podpisywane jednoosobowo przez Prezesa PFRON, ewentualnie jego pełnomocnika, o ile posiada stosowne upoważnienie, o tyle w pierwszej sytuacji zastosowanie znaleźć powinny zasady reprezentacji określone dla Funduszu w art. 53 ust. 3 ustawy o rehabilitacji, który stanowi, iż do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych Funduszu są upoważnieni:

1) Prezes lub każdy z jego zastępców samodzielnie;

2) dwaj pełnomocnicy działający łącznie.

Zatem precyzyjne wskazania jaki organ jest faktycznym autorem wezwania ma istotne znaczenie dla oceny, czy jest uprawniony do takiego rodzaju działania i czy wezwanie zostało należycie podpisane przez umocowaną do tego osobę.

Wnioski

- Kwalifikacja analizowanego pisma jedynie jako prośby organu o przedłożenie określonych informacji prowadzi do oczywistego wniosku, iż adresat takiej prośby nie jest zobowiązany do jej wypełnienia ani zagrożony jakąkolwiek odpowiedzialnością za jej niewykonanie.

- Istnieją określone przesłanki do uznania, iż autor analizowanego pisma chciał faktycznie uczynić z niego wezwanie do terminowego przedłożenia określonych informacji lub chociaż spowodować, aby pismo to sprawiało wrażenie uprawnionego wezwania. Próbę tę należy uznać za wadliwą i nieskuteczną, bowiem wezwanie to nie zawiera uzasadnionej podstawy prawnej. Podstawa taka nie została należycie wskazana, gdyż odwołano się jedynie ogólnie do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie trybu i sposobu przeprowadzania kontroli przez organy upoważnione do kontroli na podstawie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, bez sprecyzowania o jaki konkretnie przepis lub przepisy chodzi.

- Niezależnie od braku konkretyzacji podstawy prawnej, uznać należy, że przepisy przywołanego w wezwaniu rozporządzenia mogłyby ewentualnie stanowić podstawę wezwania jedynie wtedy, gdyby wobec adresata wezwania wszczęto prawidłowo i skutecznie

postępowanie kontrolne, do czego konieczne jest wszak m. in. wystawienie i okazanie kontrolowanemu upoważnienia do kontroli, a także w większości przypadków uprzednie zawiadomienie o zamiarze wszczęcia takiej kontroli.

- Istnieją także uzasadnione zastrzeżenia co do czasowego i przedmiotowego zakresu analizowanego wezwania, a nawet wątpliwości co do identyfikacji organu, który jest jego autorem, a w konsekwencji co do prawidłowości podpisania tego wezwania.

- W konkluzji uznać należy, że analizowane wezwanie nie rodzi po stronie jej adresata obowiązku przekazania określonych w tym wezwaniu informacji, zaś po stronie organu administracji uprawnienia do wyciągnięcia jakichkolwiek konsekwencji w związku z nieprzekazaniem tych informacji.

Toruń, dnia 6 lutego 2014r.